

GEORGE KRAYCHYK / HULU

La sèrie és una producció de Hulu que a Espanya es pot veure a l'HBO i Antena 3 en va emetre aquest estiu la primera temporada

Una botiga ha de retirar una disfressa “sexí” inspirada en ‘El conte de la serventa’

Excuses de mal pagador

ALBERT MOLINS RENTER
Barcelona

L'uniforme de la sèrie *El conte de la serventa* (*The handmaid's tail*) s'ha convertit en una icona de la lluita feminista a moltes parts del món, com ja va explicar *La Vanguardia* aquest 4 d'agost. Però el mercat i el capitalisme són especialistes en aprofitar-se de qualsevol moviment social per triturar-lo, pair-lo i convertir-lo en un producte. Una de les estratègies més habituals per fer-ho és la sexualització.

Les protestes han titllat el vestit d'ofensiu i l'han acusat de fomentar la cultura de la violació

Yandy.com és una botiga en línia de lenceria i disfresses que va posar a la venda, per 55 euros, un vestit inspirat en la sèrie, que consistia en una còfia blanca, una capa vermella i una minifaldilla també vermella. Una versió *sexí* de l'uniforme que vesteixen les criades a la ficció televisiva.

A la sèrie, les dones les vesteixen com una manera de denotar la seva condició de serventes, forçades a tenir relacions sexuals amb homes de bona posició amb la intenció de procrear, ja que la resta de personatges femenins no poden tenir fills. Al final, *El conte de la serventa* –basada en una novel·la de Margaret Atwood–, parla de la violació i la submissió de les dones, en una societat distòpica.

Obviament la iniciativa de la botiga dels Estats Units ha provocat considerables protestes, tal com reconeixia ella mateixa a la seva pàgina d'Internet: “En les últimes hores, s'ha fet obvi que la nostra disfressa s'ha percebut com un símbol de l'opressió de les dones, en lloc d'una expressió del seu empoderament. És desafortunat, ja que no era la nostra intenció”. Els impropis han anat des de batejar a la vestimenta com “l'ofensiva disfressa de Halloween de l'any” fins a acusar el comerç de fomentar la cultura de la violació. Arribats a aquest punt, el comerç no ha tingut més remei que retirar el vestit i demanar disculpes.

Al missatge, que es pot llegir al lloc de la seva pàgina on

abans es podia comprar la polèmica disfressa, Yandy reconeix que la inspiració li va arribar de les manifestacions feministes que han adoptat el vestuari original de la sèrie com a símbol: “La nostra inspiració inicial per crear la peça va ser el fet de veure l'ús que se n'ha fet durant els últims mesos com una poderosa imatge de protesta”.

“Per tant, –continua el comerç en línia– atesa la sincera resposta donada emparada per nombroses històries personals que hem rebut, hem eliminant la disfressa”.

Els responsables de Yandy asseguren que el seu negoci “sempre ha destacat i continuarà estant a l'avanguardia per animar els nostres clients a ser amos del seu costat sexí”. A més, afirmen que “la nostra ideologia corporativa està arrelada en l'empoderament femení i l'empoderament de gènere en general”.

La disfressa de *El conte de la serventa* ja no es pot comprar, però una visita ràpida dona una idea del que Yandy entén per “empoderament femení”: vestits sexualitzats de personatges de sèries i pel·lícules, inclosos un d'en Pokémon Pikachu. ●

Acord per coordinar l'acollida de menors immigrants

BARCELONA Redacció

El Govern de la Generalitat ha arribat a un acord amb els representants del Tercer Sector per controlar de manera conjunta el problema de l'acollida dels menors migrants que arriben a Catalunya. L'acord es va produir ahir a la nit en una reunió d'urgència al Palau de la Generalitat a la qual va assistir el president Quim Torra acompanyat del vicepresident Pere Aragonés i els consellers de Treball, Interior i Justícia, així com la presidenta de la Taula del Tercer Sector Social de Catalunya i el president de la Confedera-

ció Empresarial del Tercer Sector Social de Catalunya.

També es va acordar que en els propers dies es convocarà la mesa d'atenció integral dels menors sense referents familiars, que coordina l'acció i les polítiques del Govern en aquesta matèria.

Amb aquestes mesures es pretén solucionar la polèmica sorgida després que diversos menors immigrants haguessin d'allotjar-se la setmana passada en comissaries dels Mossos d'Esquadra. La policia catalana va acollir els menors, la majoria d'origen marroquí, després que la direcció general d'Atenció a la Infància i

l'Adolescència (DGAIA) es negués a acceptar-los a les seves dependències perquè estaven saturades i perquè suposava saltar-se la fase de cribratge en què s'identifica cada persona i es determinen les seves necessitats de protecció.

Darrere d'aquesta situació, que ha obligat alguns menors a passar diversos dies instal·lats en una comissaria (dissabte encara en quedaven una vintena), dormint als seus bancs, alimentant-se a còpia d'entrepans i sense poder-se dutxar, hi ha l'arribada massiva a Catalunya de menors immigrants, que ha col·lapsat els mecanismes previstos per a la seva atenció.

En total, des de començaments del 2018 han arribat al Principat 1.944 menors immigrants sense referents familiars, i es preveu tancar l'any per sobre dels 3.000. Una xifra molt superior als 689 que van arribar el 2016, i els 1.479 del 2017. ●

LLETRA
PETITA

Magí
Camps

Brownie de castanyes

Que del color castany en diuem marró és influència del francès, llengua en què *marron* vol dir justament castanya. No és fins fa un segle que els diccionaris comencen a recollir aquest sentit qualificant-lo de gal·licisme inútil atès que ja teníem el castany per al color referit. Però els parlants són fets a la seva i avui ningú no podria concebre parlar de colors i no fer servir el mot *marró*, malgrat que Juan Núñez, al seu blog *El valor de ser auténtico*, consideri que aquest color és un dels que menys atrauen perquè es veu “brut, lleig, vell, desagradable i anti-eròtic”.

Per influència del castellà, avui també el català ha acabat fent servir *marró* amb el sentit de problema gros. I d'on ve aquest sentit? Hi ha més d'una teoria i cap no pinta com la definitiva. D'entrada, no sembla que tinguí a veure amb el color, per tant, les referències escatològiques no presenten cap base sòlida. Ni “menjar-se un marró” vol dir “menjar-se una castanya”, que no seria tan desagradable. Segons uns investigadors, com Pancraccio Celdrán, a Salamanca i en altres llocs de Castella de la biga mestra que aguantava molt de pes –perquè s'hi penjaven la matança, per exemple– en deien *marrón*, i d'aquí que si a algú li carregaven el marró era perquè li

Les teories sobre l'origen de l'expressió ‘menjar-se un marró’ són ben pintoresques

queia un pes que havia de tragar.

Uns altres lingüistes es decanten per un ús medieval de *marrar* (desviar-se del camí), que feien servir els lladres quan aconseguïen fugir dels seus perseguidors. De *marrar*, *marrón*, una gran escapada. Però si un dels malfactors no aconseguia escapar-se de l'escomesa, havia de carregar amb la fugida (*el marrón*) dels altres. I encara hi ha una altra versió a partir del joc de la *marra* i la pedra anomenada *marrón*.

Sigui com sigui, amb aquest sentit ja ha passat al català, tot i que algunes vegades s'ha defensat de dir-ne gripau (“empassar-se un gripau”), per evitar aquest nou ús. Però mentre ens empassem els gripaus de la llengua intentant aturar la invasió, resulta que el marró ja ha fet un pas més. És allò que deia al començament sobre els parlants, que són fets a la seva, perquè el geni de la llengua encara li ha trobat més expressivitat recurrent a l'anglès.

Ara arriba el brownie, el pastís fet amb xocolata, ous, farina i nous batejat amb el mot anglès que vol dir *marrón*. Doncs ara resulta que, per assimilació amb el color marró i fent una gracieta, brownie també s'està començant a fer servir per al problema gros. D'aquí a un temps, algú es demanarà per què coi d'un gran problema en diem un brownie, tan bo com és. Les teories que se n'elaborin poden ser més pintoresques encara.

mcamps@lavanguardia.es